

تهران را به جهان بشناسانیم

دیپلماسی شهری، تهران، روابط پایتخت های جهان و توسعه شهرنشینی در گفت و گو با پیروز حناچی

■ آنچه که از معنای دیپلماسی شهری برداشت می شود، بیشتر بر بهبود روابط بین ملت ها تأکید می کند تا دولت ها. اما مدیریت محلی جدا از مدیریت سیاسی به نظر می رسد. از سویی نیز این روابط سیاسی بین دولت ها است که رابطه بین ملت ها را تعیین می کند. بنابراین اگر ما بخواهیم از طریق این دیپلماسی بین شهرهای بزرگ دنیا، ارتباط برقرار کنیم، شاید سایه سیاست و تنش های بین المللی اجازه ندهد این اتفاق بیفتد. فکر نمی کنید هم اکنون دیپلماسی شهری تحت تأثیر این تنش ها قرار گرفته است؟

اتفاقا در شرایطی که مادر تحریم قرار داریم و روابط رسمی در حاشیه قرار می گیرد، روابط غیر رسمی و غیر دولتی می تواند جایگزین مناسبی باشد. در دنیا شهرداری ها را به عنوان یک نهاد عمومی می شناسند و هم دولت ها و هم سازمان های بین المللی با این ذهنیت به شهرداری نگاه می کنند. به همین علت ما می توانیم در این شرایط، فعالیت بیشتری داشته باشیم و خلای که از این ناحیه بوجود آمده را برطرف کنیم. ضمن اینکه شهرهای بزرگ دنیا، اغلب مشکلات مشابهی دارند اگر چه با شدت و ضعف متفاوت. مشکلاتی مثل ترافیک، آلودگی هوا، پسماند و مشکلات اقتصادی و اجتماعی و غیره. پس طبیعی است که می توانند با انتقال تجربیات خود در این زمینه تعامل مؤثری داشته باشند. ممکن است که ما مثلاً از ۵ شهر بزرگ دنیا عقب باشیم، اما از آن سوا ۲۰ شهر بزرگ دنیا جلوتریم، یعنی اینطور نیست که مادر همه زمینه ها، شاخص های منفی داشته باشیم.

■ مثلاً از چه شهرهایی جلوتریم؟

از قاهره، کلکته و بمبئی خیلی جلوتریم. ولی خب از استانبول و سنوول کمی عقب تر هستیم. اما می توانیم تلاش کنیم تا رتبه گمان (رتبه) را در دنیا

■ حمیده امینی / فر دیپلماسی شهری در همه کشورها یک فرصت تلقی می شود، فرصتی که اجازه می دهد در نبود روابط مناسب میان دولت ها، شهرداری ها به عنوان نهادهای عمومی غیر دولتی عرض اندام کنند. نهادهایی که حتی در دوره تحریم و ارائه لیست بلند بالای محدودیت ها و ممنوعیت ها، می توانند در کنار هم بوده و جای خالی دولت ها را با توسعه روابط چند جانبه پر کنند. جالب اینکه خواهر خواندگی میان شهرها که اجازه می دهد دو شهر خواهر خوانده، فراتر از سایر شهرها بهم نزدیک شده و روابط تجاری، فرهنگی و اجتماعی برقرار کنند، شاید یکی از کمترین دستاوردهای دیپلماسی شهری باشد. ایران البته از این فرصت در طول این سالها کم استفاده نکرده است، اما اینکه این فرصت به چه دستاوردهایی منتهی شده و در نهایت چقدر به رشد شهری مثل تهران کمک کرده، سوالی است که باید به آن پاسخ صریح داده شود. برخی شهروندان هنوز نمی دانند سفرهای خارجی مدیران شهری و اعضای شورای شهر در طی دوره های گذشته چه نتایجی بدنبال داشته و البته باید پرسید آیا دیپلماسی شهری فقط نشستن بر دور یک میز معنا می شود و آیا نباید با ارائه اطلاعات و آمارهای دقیق، تصویر نادرستی که از شهرهای ایران در دنیا منتشر شده و رتبه تهران را در برخی شاخص ها تنزل داده را اصلاح کرد؟ پیروز حناچی، چهاردهمین شهردار تهران بعد از انقلاب محسوب می شود، از آمدن او تقریباً یکسال می گذرد، حناچی در این مدت اندک اما چند سفر خارجی به عراق، اتریش و آلمان داشته است، سفرهای کوتاهی که بنا به گزارشاتی که ارائه شده، کم دستاورد هم نبوده است، با او درباره رویکردش به دیپلماسی شهری و اینکه اساساً چه نگاهی به توسعه روابط بین شهرهای بزرگ دنیا دارد، گفت و گوی کردیم تا بدانیم حالا که تهران در وضعیت نه چندان روبه راه مالی قرار دارد، این تلاش ها تا چه حد می تواند کمک کننده باشد، تهران حالا دومین کلانشهر بزرگ خاورمیانه و یکی از ۲۴ کلانشهر جهان محسوب می شود، شهری که در سال ۲۰۱۱ در اجلاس بین المللی حمل و نقل پایدار به عنوان یکی از پنج شهر برتر دنیا در حوزه حمل و نقل عمومی مورد تقدیر قرار گرفت، و البته در همین سال جایزه متروپلیس به عنوان یکی از ده شهر برتر دنیا به خاطر برخورداری کیفیت بالای زندگی هم نصیب پایتخت ایران شد. گفت و گوی ما با شهردار تهران را در زیر می خوانید:

